

stavci I. 1. rozsudkového výroku, ježto prý obžalovaná dovolila, po případě souhlasila, by si poškozená vzala tyto odcizené věci, jež zjistila ve skříni obžalované, a tím prý je z dobré vůle vrátila. Dále stížnost dovozuje, že použití § 187 tr. zák. co do krádeže těchto věcí není na závadu, že obžalovaná odcizila kromě toho i (nenahrazenou) částku 22 Kč svému zaměstnavateli, poněvadž prý jde o dva samostatné činy vnitřně spolu nesouvisející, a otázku beztrestnosti jest posuzovati ohledně každého činu zvláště. Důsledkem toho měla prý býti obžalovaná odsouzena jen pro krádež spáchanou na zaměstnavateli odcizením 22 Kč, a to jen pro přestupek. Zmateční stížnosti lze přisvědčiti potud, že, dopustil-li se pachatel několika krádeží a nahradil-li škodu z jedné z nich, nastane beztrestnost krádeže, ze které byla škoda nahrazena, za ostatních podmínek § 187 tr. zák. tehdy, když jednotlivé zlodějské útoky jsou činy samostatnými, vnitřně nesouvisejícími, tvořícími jen jednotu vnější podle § 173 tr. zák. Jsou-li však jednotlivé krádeže podle pachatelova záměru jen částí zamýšleného činu úhrnného a vykonáním téhož zločinného úmyslu, takže pozdější krádeže jsou jen pokračováním v dřívějších a všechny pospolu tvoří v podstatě jeden čin a jednu krádež, nestane se náhradou škody z jednoho takového zlodějského útoku beztrestným ani tento, poněvadž právě není zadost učiněno požadavku § 187 tr. zák., by byla nahrazena celá škoda, z činu vzešlá.

Podle toho jest důležité zkoumati a zjistiti, zda v souzeném případě, hledí-li se zároveň k úmyslu obžalované, jest jednotlivé zjištěné krádeže pokládati za čin jednotný, či za samostatné zlodějské útoky bez vzájemné vnitřní souvislosti. V případě posléz uvedeném nabude pak významu druhá otázka dotčená zmateční stížností, zda podle způsobu, jímž došlo k vrácení věcí poškozené, lze právem tvrditi, že obžalovaná vyhověla další náležitosti § 187 tr. zák. tím, že dobrovolně, třebaš na naléhání poškozené, vrátila odcizené předměty a že se proto aspoň ohledně krádeže těchto věcí stala beztrestnou z důvodu účinné lítosti. Než v obou uvedených směrech nelze napadený rozsudek vůbec přezkoumati na základě dosavadních skutkových zjištění. Neboť rozsudek odůvodňuje výrok, o nějž tu jde, jen větou, že o účinné lítosti v souzeném případě nelze mluvit, poněvadž schází podmínka § 187 tr. zák. (napravení škody). To však nestačí, když rozsudek po skutkové stránce nezkoumá a nezjišťuje ani úmysl obžalované, rozhodný pro posouzení, zda šlo o jednotný čin či o jednotlivé krádeže spolu vnitřně nesouvisející, ani způsob, jímž poškozená Pavla P-ová znovu nabyla odcizených věcí, a když takto vůbec nezjistil okolnosti, z nichž by bylo lze dojiti k bezpečnému závěru o otázkách, o něž tu jde, t. j. zda použití § 187 tr. zák. nebrání případná jednotnost činu, pokud se týče, zda v případě Pavly P-ové při správném výkladu zákona lze mluvit o dobrovolné náhradě škody v tom smyslu, jak toho vyžaduje ustanovení § 187 tr. zák. k beztrestnosti pro účinnou lítost.

Čís. 3552.

Skutková podstata přestupku podle § 323 tr. zák. vyžaduje jednak pravoplatný nález o vyhoštění, jednak skutečně provedené vyhoštění a pak návrat vyhoštěné osoby do území tohoto státu.

Nejde o onen přestupek, zůstal-li vyhoštěný přes doručení nálezu v místě, kde se posud zdržoval, ano jeho vyhoštění nebylo z jakéhokoliv důvodu uskutečněno.

(Rozh. ze dne 1. července 1929, Zm I 448/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu na Zbraslavi ze dne 31. května 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 323 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že se v dubnu 1929 zdržoval v M. přes nález policejního ředitelství v Praze ze dne 12. září 1927, jímž byl vyhoštěn z území Československé republiky, byl porušen zákon v ustanovení § 323 tr. zák., rozsudek se v celém obsahu zrušuje a věc se odkazuje okresnímu soudu na Zbraslavi k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Obviněný polský příslušník, byl oznámen pro zakázaný návrat do Československé republiky, jelikož byl nálezem policejního ředitelství v Praze ze dne 12. září 1927 vyhoštěn z území Československé republiky. Po konaném šetření byl rozsudkem ze dne 31. května 1929 uznán vinným přestupkem podle § 323 tr. zák., jehož se dopustil tím, že se v dubnu 1929 zdržoval v M. přes onen vyhošťovací nález policejního ředitelství v Praze. Podle důvodů rozsudku hájil se obviněný tím, že mu vyhošťovací nález nebyl doručen, a že mu tedy nebylo známo, že jeho pobyt na území tohoto státu jest protizákonný. Než soud zjistil, že zaměstnavatel obviněného položil dopis, jenž od okresního úřadu pro obviněného došel, na stůl k talíři obviněného, by si jej mohl odebrati, a má z toho, že dopis ten po obědě na místě, kde obviněný seděl, již neležel, za to, že si obviněný dopis vzal a přečetl. Rozsudek vešel v moc práva, nebyv napaden.

Oním rozsudkem byl porušen zákon v ustanovení § 323 tr. zák. Skutková podstata přestupku podle § 323 tr. zák. vyžaduje jednak pravoplatný nález o vyhoštění, jednak skutečně provedené vyhoštění a pak návrat vyhoštěné osoby do území tohoto státu. Soud nezjišťuje žádnou z těchto podstatných náležitostí skutkové podstaty; není zjištěno, zda vyhošťovací nález byl obviněnému řádně doručen, což jest prvním předpokladem pravoplatnosti nálezu; nezjišťuje dále, zda vyhoštění bylo skutečně provedeno, což jest nutným předpokladem pro to, by bylo lze mluvit o návratu vyhoštěného. Omylem má rozsudek za to, že ke skutkové povaze stačí, zdržuje-li se obviněný, třeba mu byl vyhošťovací nález doručen, v území, na něž se vyhošťovací nález vztahuje. Jestliže přes doručení nálezu obviněný zůstal v místě, kde se posud zdržoval, a vyhoštění jeho nebylo z jakéhokoli důvodu uskutečněno, nelze mluvit o jeho návratu, a není tu tedy v takovém případě skutkové podstaty přestupku podle § 323 tr. zák. Bylo proto zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona podle § 292 tr. ř. vyhověti, a uznati, jak se stalo.